

หลวงปู่เจียว จุนโท
พระผู้เป็นดั่งผ้าขี้ริ้วห่อทอง
(ฉบับสมบูรณ์)

เนื่องในพิธีพระราชทานเพลิงศพ
วันที่ .....

ณ วัดป่าภูริทัตตปฏิปาราม
จังหวัดปทุมธานี

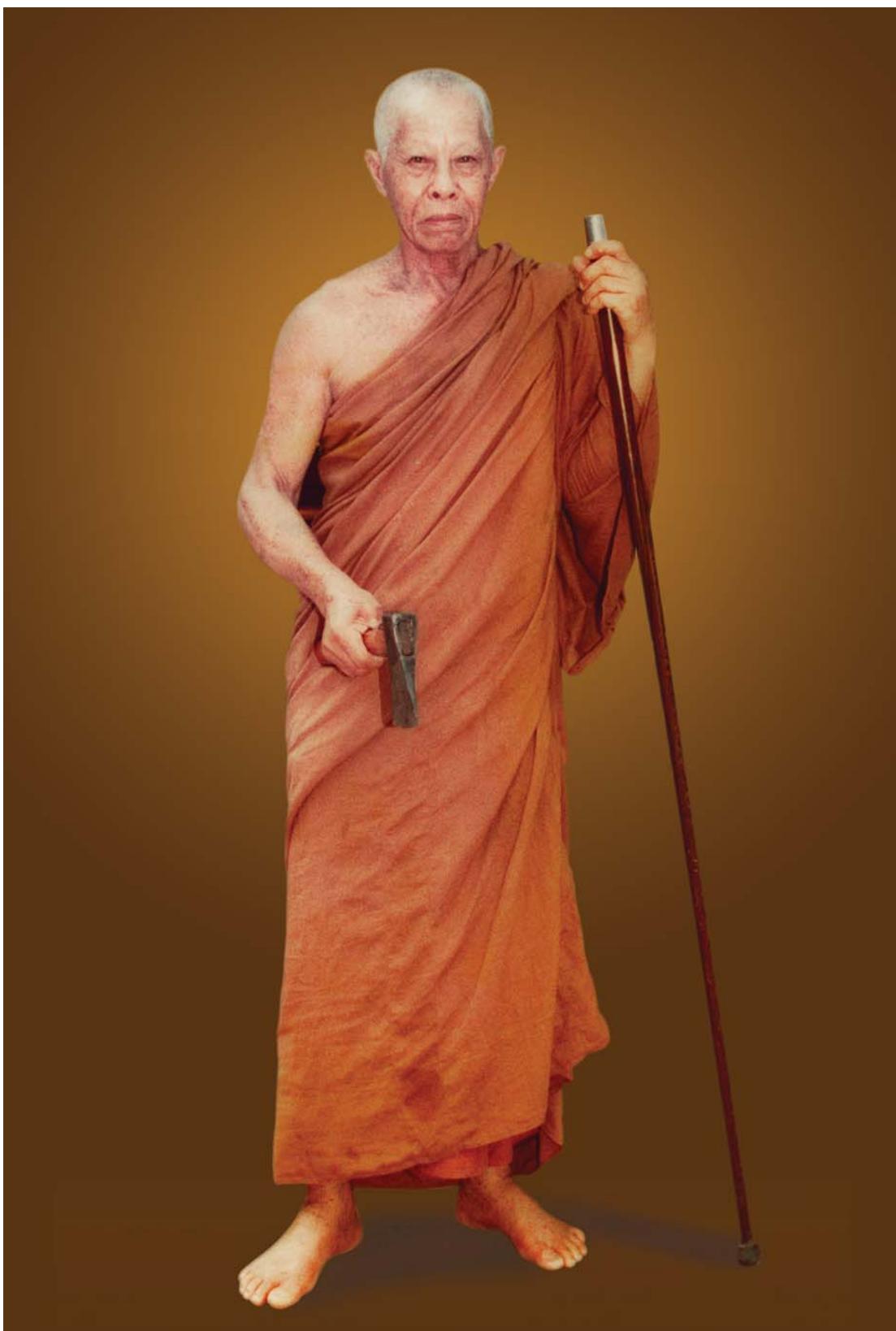
“

ຈຸນທະ ລາດຖະ
ຈຸນໂທ ກິກຸບຸ ຈບພຣມຈຣຍ໌ແລ້ວໃນສາສນາ
ຜ້າຂີ້ຮົວຫ່ອທອງ ພລວບປັ້ນຍກຍ່ອງມາ

ພຣະຄຣະສຸທອີໂຮຣມຮັງໝື ບາຣມີລູານແກຮ່ງກລ້າເໜືອພໍາດີນ

ດ.

”

พระครูสุทธิธรรมรังษี (หลวงปู่เจี้ยง จุนโต)

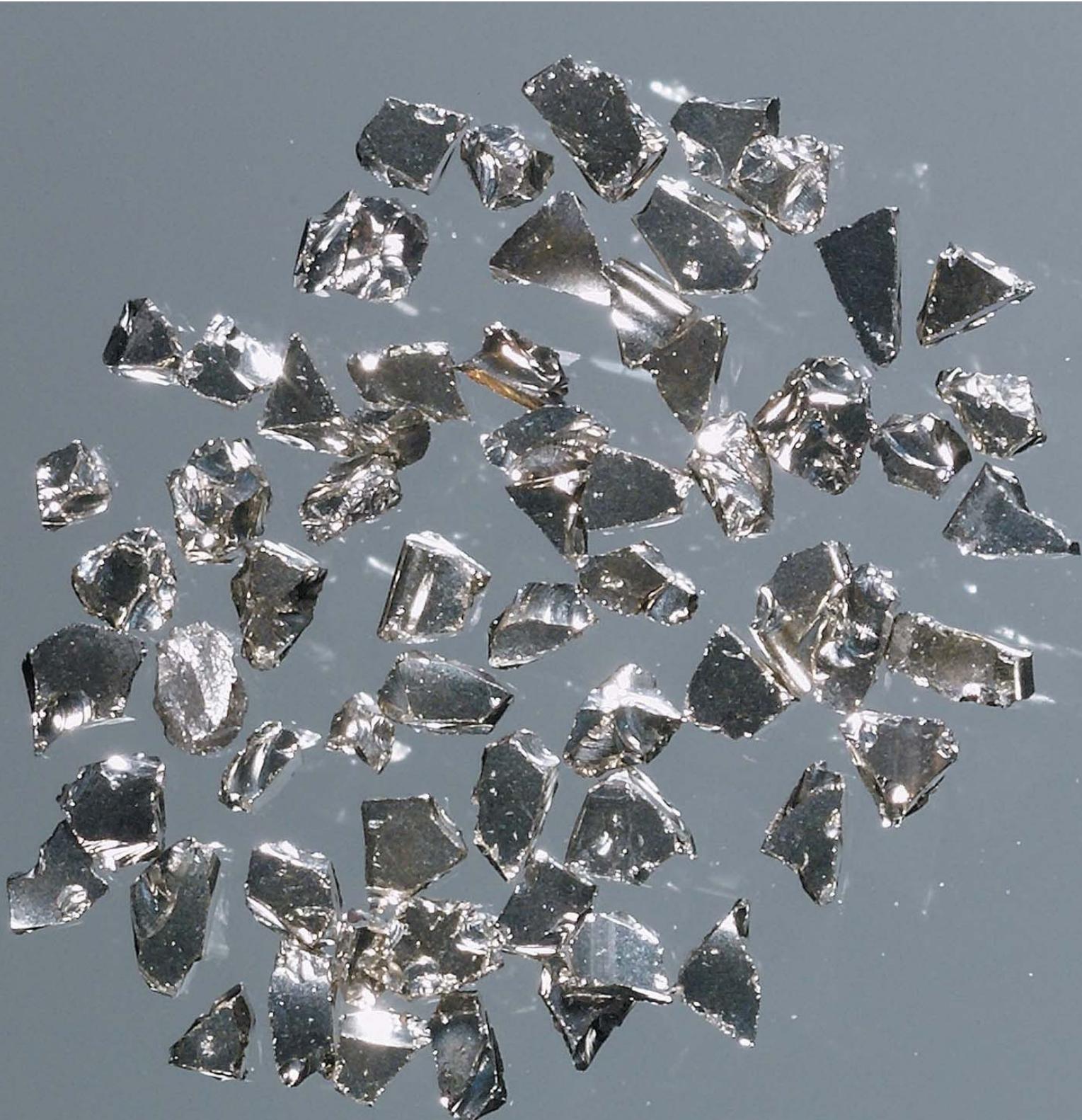
ชาตะ ๖ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๙

มรณะ ๒๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๗๗

ลิริรวมอายุ ๘๘ ปี ๒ เดือน ๑๗ วัน ๖๘ พรรษา

๑-๓. เกศาธาตุของกลวงปูเจียะ จันท์

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย!
ถ้าแม้ว่าภิกษุนั้น อญ្យไกลตั้งร้อยโยชน์
แต่เอօไม่มีความละโมบ
ไม่มีความติดใจแรงกล้าในการทั้งหลาย
มีจิตไม่พยาบาท มีความดำรงแห่งใจอันไม่เป็นโถง
มีสติตั้งมั่น มีสัมปชัญญะ^๑
มีจิตตั้งมั่น มีจิตมีอารมณ์เป็นอันเดียว สำรวมอินทรีย์
ภิกษุนั้นย่อมซื่อว่าอญ្យไกลเราโดยแท้
และเราก็อยู่ไกลภิกษุนั้น
ข้อนี้เพาะเหตุไร?
เพาะภิกษุนั้นเห็นธรรม
ผู้เห็นธรรมย่อมเห็นเรา”

พระพุทธธรูปทินแที่ยวแกะสลักที่จะนำไปประดิษฐานที่พิพิธภัณฑ์อุบลราชธานีเจียะ จุนโต

หลวงปู่เจี้ยง จุนโภ

ที่นี่แกะสลักพระอาจารย์มั่น ภูวิทตุโต พระอาจารย์แลร์ กนุตส์โล และพระอาจารย์เจี้ยง จุนโภ ในกฎิหัตตาเจดีย์

พระวราธรรมานุสรณ์

พระพุทธศาสนา เป็นศาสนาที่ประดิษฐ์ชี้ เป็นศาสนาของความยิ่งค้าขึ้นปัญญา
เห็นจากพระธรรมคำทรงสอนที่สมเด็จพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดง จะทรง
วางฐานที่มั่นคง สามารถสูงขึ้นเป็นลำดับ จนถึงสูงสุดได้ ดังที่ทรงแสดงถึงศีล สามารถ
ปัญญา ศีลก็คือฐานที่มั่นคง สามารถก่อให้เกิดสามัคชิ จนสูงถึงปัญญาได้ ปัญญาจะไม่เกิด
ในจิตใจที่ปราศจากสามัคชิ และสามัคชิก็จะไม่เกิดในจิตใจที่ปราศจากศีล แม้ไม่เคยพิจารณา
ถึงความจริงนี้มาก่อน ก็จะนำขึ้นพิจารณาเพื่อประโยชน์ยิ่งใหญ่แก่จิตใจ อันหาประโยชน์ได้
ยากจะเบริ่งเสนอได้ ซึ่งเป็นการพัฒนาตนเองทั้งทางด้าน กาย วาจา และจิตใจ

การพัฒนาในความหมายทางพระพุทธศาสนานั้น มีความหมายถึงการเสริมสร้าง
ปรับปรุงให้ดีเจริญขึ้น เป็นกิจที่ควรทำ เพราะบ้านเมืองจะเกิดความเจริญก็ด้วยการพัฒนา
ในส่วนต่างๆ ที่ยังด้อยความเจริญอยู่ แต่ก็ต้องพัฒนาคนด้วย ในการพัฒนาคน ก็ต้อง
พัฒนาให้ถึงจิตใจถูกนิจิตใจไม่เจริญ ก็ยกที่จะพัฒนาส่วนอื่นๆ ให้เกิดผลสำเร็จได้

พระครูสุทธิธรรมรังษี (เจี๊ยะ จุนโท) เจ้าอาวาสวัดป่าภูริหัตตปฎิปัಠาราม
อำเภอสามโคก จังหวัดปทุมธานี เป็นพระเถระผู้มั่นคงในพระรัตนตรัย ดำรงอยู่ในสมณ
เพศและเป็นพระนักปฏิบัติ Kavanaugh มาตลอดชีวิต ท่านจึงได้ชื่อว่าเป็นผู้เข้าใจเรื่องชีวิต ได้
อบรมสั่งสอนพุทธบริษัท อายุสมำ่เสมอมาตลอด

ขออ่านจากศูลที่ พระครูสุทธิธรรมรังษี (เจี๊ยะ จุนโท) ได้กระทำบำเพ็ญมา
แล้วทั้งปวง ตลอดศูลทักษิณานุปะทานที่บรรดาญาติมิตรและศิษยานุศิษย์ได้ตั้งใจกระทำ
อุทิศมาแต่เด้น งสัมฤทธิ์ สุขวิบากวินิจฉัยนุญผล แก่ พระครูสุทธิธรรมรังษี (เจี๊ยะ จุนโท)
โดยควรแก่ฐานนิยม.

๘๗. พระครูสุทธิธรรมรังษี

(สมเด็จพระญาณสังวร)

สมเด็จพระสังฆราช Sakorn Maha Sangha Prima Yik

หลวงปู่สุ่นเมือง

สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช ສกলมหาลังบพิณายิก

วัดบวรนิเวศวิหาร กรุงเทพมหานคร

ความนำ

สิ่งที่ควรเข้าใจก่อนอ่าน

หนังสือ “หลวงปู่เจ้ายะ จุนໂທ พระຟຸເປັນດັ່ງຜ້າຂໍ້ວິຫ່ວທ່ອທອງ (ຈບບສມບູຮົນ)” ที่จัดทำขึ้นเนื่องในงานพระราชทานเพลิงศพนี้ เค้าโครงมาจากต้นฉบับเดิมที่เคยจัดพิมพ์ในวาระคลองวันเกิดครบรอบ ๒๖ ปีและยกยอดภูริทัตตาเจดีย์เมื่อวันที่ ๖ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๕ ฉบับเดิมนั้นถือว่าเป็นต้นแบบที่ສມບູຮົນພຣະອອງຄໍ หลวงปູท່ານໄດ້ເມຕຕາໃຫ້ສັນກາຊັນຈົນລຳເຮົ້າມາເປັນຮູບເລີ່ມ ແລ້ວໄດ້ນຳເຂົາໄປກរາບຕາຍ ທ່ານແສດງຄວາມເມຕຕາແລະຍືນດີເປັນທີ່ຍິ່ງ ອຶ່ງຂາດທີ່ວ່າ ທ່ານເຫັນຮັບຮອງເປັນລາຍລັກຊັນອັກຊຣແລະປິດທອງໃນหนังสือເລີ່ມແຮກໃຫ້ດ້ວຍ ກາງຈະແກ້ໄຂເປັ້ນແປລງຈຶ່ງໄມ່ສົມຄວາມ

แต่เนื่องด้วยในงานพระราชทานเพลิงศพ ซึ่งเป็นวาระสุดท้ายที่พิเศษจริง ๆ ทางคณะกรรมการจึงประชุมหารือ ณ วัดป่าภูริทัตຕปິປາກາມในวันที่ ๑๗ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๗ เรื่องหนังสือที่จะแจกในงาน ในที่สุดจึงมีมติให้ย่อจากต้นฉบับเดิม และเพิ่มช่วงวาระสุดท้ายขององค์หลวงปູໃຫ້ສມບູຮົນຂຶ້ນ ພວ້ມທັງມືມຕີໃຫ້ຈັດທໍາວິຊີ່ດີ ສາරຄົດີຂອງหลวงปູເພີ່ມອີກ ๑ ຊຸດ

หนังสือและວິຊີ່ດີສາරຄົດີນັ້ນ ຄື່ອ ກາງວົມຄຳສອນ ຂົວິຕ ປົງປາແລະຫວົມປົງບັດຂອງหลวงปູເຈົ້ຍະ ຈຸນໂທ ທີ່ເປັນທັງຄາສາ ປັບປຸງ ແລະວິຊີ່ກາງຄຽກຄອງຂົວິຕໃນເພດພຣມຈຣຍທີ່ທ້າທາຍດ້ວຍທຣມກາຍໃນອົກແບບໜຶ່ງ

ในหนังสือและສາරຄົດີນີ້ ມຸ່ງແສດງແຕ່ໃນຂອບເຂດທີ່ວ່າ ລັງປູງເຈົ້ຍະສອນວ່າອ່າງໄຣມີເນື້ອຫາຍ່າງໄຣ ຜລຂອງກາງປົງບັດແບບເອຂົວິຕເຂົາແລກປາກຸຜລເຫັນໄຣ

ໃນເຮືອນນີ້ເຫັນວ່າມີອົງຄໍປະກອບອື່ອຍ່າງໜຶ່ງທີ່ກວານນຳມາເປັນເຮືອງວິນິຈັຍດ້ວຍ ຄື່ອ ດຽວເປັນໄປແທ່ງຂົວິຕ ແລະປົງປາຂອງລັງປູງເຈົ້ຍະ ຊົ່ງເປັນແໜ່ງທີ່ມາແທ່ງຄຳສອນ ບຸດລິກແລະລົງທີ່ທ່ານສອນຄື່ອງໃຫ້ກະທຳ ເພຣະນັ່ນເປັນເຄື່ອງຫ່າຍປ່ງບອກຄວາມປະສົງທີ່ແທ້ຈິງຂອງທ່ານໄດ້ດີກວ່າຄຳສອນທີ່ເປັນພຣະທຣມເທັນ ທີ່ຮູ້ອ່າງໜ້ອຍກີເປັນເຄື່ອງປະກອບຄວາມເຂົາໄລໃຫ້ສັດເຈນຍິ່ງຂຶ້ນ

ຈາກຫຼັກສູນຕ່າງ ຈຸດ ອັນເປັນທີ່ມາຂອງປະວັດທ່ານ ຕັ້ງແຕ່ເປົ້ອງຕົ້ນຈະນຶ່ງທີ່ສຸດ ກາງສັນສອນຂອງທ່ານມຸ່ງຜລໃນກາງປົງບັດ ໃຫ້ທຸກຄົນຈັດກາງກັບຂົວິຕທີ່ເປັນອຸ່່ງຈິງ ໃນໂລກທີ່ວ່າງວາຍນີ້ໄດ້ຢູ່ກົດຕ້ອງ ໂດຍກາຮື່ມເຕືອນກັງວລແແລ້ນກະແລ້ນໂລກຍຸດໃໝ່ ອະໄຣມາກເກີນໄປນັກ ດ້ວຍກາເຮີມຕັ້ນທຳຕັ້ງແຕ່ບັດນີ້ ແລະຈົນທຳຂົວິຕແບບທີ່ຕົນຕົ້ນການນັ້ນໃຫ້ເກີດເປັນຈິງຈິງເປັນຈັງຂຶ້ນມາແນ່ນອນໃນຂົວິຕປໍ່ຈຸບັນນີ້ທີ່ເດີຍວ ຈົນເຖິງຂຶ້ນມັ້ນໄລໃນຕົວເລົງໂດຍໄມ້ຕົອງກັງລ່ວງໄຢ້ໂລກໃນພາພໍ່ນັ້ນແລຍ

โดยหลักธรรมชาติแล้วทุกคนมีลิทธิและโอกาสที่จะเข้าถึงพระธรรมคำสอนเท่าเทียมกัน แม้ว่าความสามารถของคนจะต่างกัน แต่ความสามารถนั้นก็สามารถที่จะปรับเปลี่ยนเพิ่มพูนสร้างให้เป็นไปได้ ตามวันเวลาและโอกาสที่มีอย่างดีที่สุด ดังที่หลวงปู่เจี๊ยะ จุนໂທ ท่านทำเป็นแบบอย่างให้ดูแล้วนั้น

หนังสือ “หลวงปู่เจี๊ยะ จุนໂທ ພຣະຜູ້ເປັນຕິ່ງຝ້າຊື້ວ່າຫອງ (ฉบับสมบูรณ์)” แสดงถึง ผลสำเร็จ ที่แท้จริงในทางธรรม ที่พระองค์ทรงสร้างให้ด้วยความประพฤติ ตามคำสอนของบรรมครูคือพระศาสดา และครูบาอาจารย์คือท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตโต ด้วยความจริงจังภักดี กตัญญูกราเวทีโดยตระหนักในภาระหน้าที่รับผิดชอบของตน ที่จะต้องทุ่มกายเท่าใจ ขวนขวยพากรเพียรเพื่อจุดหมายอันสูงสุด ในทางธรรม เมื่อถึงจุดหมายแล้วจึงสมกับพระพุทธเจตนาธรรมนั้นของพระบรมศาสดาที่ทรงแสดงไว้ว่า

“**วิกขุหั้งหลาย เธอหั้งหลายจงจากรักไป เพื่อประโยชน์และความสุข แก่ชั่นเป็นอันมาก เพื่อ
อนุเคราะห์ชาวโลก เพื่อประโยชน์เกื้อกูลและความสุขแก่ทวยเทพและมนุษย์หั้งหลาย”**

พระมหาเถระผู้ทรงคุณธรรม เป็นรัตตัญญู มีความรู้ภายในเชี่ยวชาญ แกล้ำกล้าจหาญ บรรลุธรรมอันเกشمจากโยค เช่นนี้ จะไม่มีให้เห็นได้โดยง่ายอีกแล้ว

ปฏิปทาอันໂลดໂພນ ทะลุทะลวง สมณะ สันโดษ ยินดีตามมีตามได้สมเพศสมณะ เป็นลักษณะพิเศษโดยเฉพาะอันเป็นอุปนิสัยเอกอุตตบุพเพชาติ นับว่าเป็นมงคลอันสูงสุดและเป็นบุญวาสนาของผู้ที่ได้พบเห็นกราบไหว้พระสูปปฏิปัมโนดังเช่นในครั้งพุทธกาล ทำให้เกิดศรัทธาเชื่อมั่นเต็มหัวใจดังพุทธพจน์ที่ว่า “**ตรابไดที่ยังมีบุคคลผู้ประพฤติธรรมสมควรแก่ธรรม ปฏิบัติชอบยิ่ง ประพฤติตามธรรมอยู่ โลกจะไม่พึงว่างจากพระอรหันต์**”

อนึ่งเมื่อมองหนังสือเล่มนี้หมวดตลอดหั้งเล่ม จะเห็นภาพรวมเป็นอย่างเดียวกัน แต่ถ้าแบ่งจะแบ่งได้เป็น ๒ ภาค

ภาค ๑ แสดงเรื่อง ชีวิต ปฏิปทา ธรรมปฏิบัติในขณะที่ท่านยังมีชีวิตอยู่

ภาค ๒ แสดงเรื่องโดยมีเนื้ยต่าง ๆ กัน หลังจากท่านละลังขารแล้ว โดยแสดงถึงพระคุณของท่านที่มีต่อเราและต่อโลก ฯลฯ

แต่โดยที่สุดแล้ว ก็เพื่อให้สาธชนหั้งหลายได้หลักฐานค้นหาหนทางเพื่อพับลัจธรรม โดยเอาท่านเป็นแบบอย่างสร้างกำลังใจในการดำเนินชีวิตเพื่อถึงที่สุดแห่งทุกข์ ดังเช่นพระพุทธเจ้าพระอวิຍสังฆ์สาวก และหลวงปู่เจี๊ยะ จุนໂທ ได้ดำเนินถึงที่สุดคืออุดมธรรมแล้วฯ

บทนำ

สัตบุรุษพุทธสาวกอุบัติขึ้นแล้วในโลก

เป็นมนุษย์ผู้อันกุศลแต่ปางบรรพ์ตักเตือนแล้ว

อุปนิสัยแห่งสัตบุรุษอันประดับด้วยสาวกบารมีญาณถึงที่พร้อมพรั่งแล้ว

ธรรมอันงามอันประกอบด้วยมรรคเมืองค์แปดประภูมิขึ้นแล้ว

ปัจเจกปฏิปทาที่โลกสิ่งถูกเปิดโปงแล้ว

เทวดาและมนุษย์ทั้งหลายรายรื่นชื่นใจในธรรมของสาวกพระศาสดาแล้ว

ปัจเจกปฏิปทาอันกล้าแกร่ง แข็งกิเลสไปไกลโพ้น ชำระใจสาสุชนให้เบิกบานแล้ว

ศิษย์ผู้ภักดีกตัญญูตัวที่ต่อครู ปฏิบัติรักษาตามคำสอนเยี่ยงชีวิตประภูมิให้เห็นแล้ว

ความงามอันประกอบด้วยการยึดติดในกิริยาลวง ถูกพังทลายด้วยอริยะธรรมแล้ว

กฎิทัตตเจดีย์อันเป็นเครื่องหมายแห่งความกตัญญูที่ศิษย์มีต่ออาจารย์ถูกสร้างขึ้นแล้ว

ธรรมแห่งประภูมิที่ใจได้แผ่ขยายไปทั่วทุกทิศแล้ว

ภิกษุผู้มีใจงามพร้อมถึงฝั่งแห่งพระนิพพาน ไม่หวั่นไหวต่อสิ่งใดในโลกแล้ว

เพชرن้ำหนึ่งในปัจจุบันสมัย ละสังขารลาโลก ตามเสด็จพระพุทธบิดรแล้ว

พระผู้มีฉะยานามว่า “ผ้าขาวริวห่อทอง” จบพรหมจรรย์ อนุปាណิเสสนิพพานแล้วฯ

ສັດຖິພຣະຜູ້ດັ່ງຜ້າຂີ້ວໜ້ວທ່ອທອງ

ຫລວງປູ້ເຈີຍະ ຈຸນໂຕ ສັດບຸຮູ່ພຸທໍສາວກອຸບັດື້ນແລ້ວໃນໂລກ ເປັນມຸນໜູ້ຍົງຜູ້ອັນກຸຄລແຕ່ປຳປະບວດ
ຕັກເຕືອນແລ້ວ ອຸປັນສັຍແທ່ງສັດບຸຮູ່ອັນປະດັບດ້ວຍສາວກບາມມີຄູານຄຶ່ງທີ່ພ້ອມພັ້ນແລ້ວ
ພຣະບຣມຄາສດາຕັກສວ່າ.....

“ສປປຸຣີໂສ ຈ ໂຂ ກົກຂເວ ກຕະນູ້ ໂທີ ກຕເວທີ, ສພົກີເທິ ກົກຂເວ ອຸປັນປຸ່ມາຕິ ຍທິທຳ ກຕະນູ້
ຕາ ກຕເວທີຕາ, ເກວລາ ເອສາ ກົກຂເວ ສປປຸຣີສກູມ ຍທິທຳ ກຕະນູ້ຕາ ກຕເວທີຕາ.”

“ກົກໝູ້ທັງໝາຍ ສັດບຸຮູ່ແລ ຍ່ອມເປັນຄົນກັດຕ້ງຢູ່ກົກຕເວທີ ດວຍເປັນຜູ້ກັດຕ້ງຢູ່ກົກຕເວທີນີ້ ສັດບຸຮູ່
ທັງໝາຍບ້ານຢູ່ຕື່ນີ້ໄວ້ ດວຍເປັນຜູ້ກັດຕ້ງຢູ່ກົກຕເວທີນີ້ ເປັນກູມຂອງສັດບຸຮູ່ລ່ວນ”

ສັດບຸຮູ່ ດືອ ບຸຮູ່ຜູ້ສູງສຸດ ເປັນຄົນດີທີ່ໂລກຕ້ອງການ ໄດ້ແກ່ ເປັນຜູ້ສົມບູຮົນດ້ວຍຄືລແລະຄວາມ
ປະພັດຕິ ມົວຈາລັດ ມີທີ່ໃຈ ເປົ້າຍບໍ່ແມ່ນແທ່ງທອງປະລຸງທີ່

ບ້ານຢູ່ຕື່ນີ້ຂອງສັດບຸຮູ່ມີ ၃ ດືອ ၁. ທານ ປັນສະຂອງຕານເພື່ອປະໂຍ່ນແກ່ຜູ້ອື່ນ ၂. ປັພັ້ນ
ເອົບວັນ ເວັນຈາກການເບີຍດີເປີຍນ ၃. ມາຕາປີຕຸວຸປ້າຈານ ບໍາຊຸງມາດາວິດາຂອງຕານໃຫ້ເປັນລຸ່ມ

ລັກະນະຂອງສັດບຸຮູ່ດືອ ၁. ເປັນຜູ້ທຳຄວາມດີເລີ່ມ ၂. ຮັ້ຄຸນຄວາມດີທີ່ຄົນອື່ນທຳໄວ້ແກ່ຕານແກ່ໜຸ່ມ
ແລະຍກຍ່ອງເຫັດຫຼຸ່ມໄລບໍ່ຫຼຸ່ມປັບປັງ ၃. ຂັກໍານໍາຜູ້ອື່ນໃຫ້ທຳຄຸນຄວາມດີ

ສັດບຸຮູ່ປະກອບດ້ວຍທຣົມ ၄ ປະກາຣີດືອ ၁. ເຮື່ອງໄດ້ເປັນຂໍ້ເລີຍຫາຍຂອງຜູ້ອື່ນ ແມ່ນູກຄາມກີ່ມ່
ເພຍເວື່ອງນັ້ນ ၂. ເຮື່ອງໄດ້ເປັນເກີຍຮົດຕຸນຂອງຜູ້ອື່ນ ແມ່ນີ້ມີໂຄຮາມກີ່ມ່ເພຍເວື່ອງນັ້ນ ၃. ເຮື່ອງໄດ້ເປັນຂໍ້
ເລີຍຫາຍຂອງຕານ ແມ່ນີ້ມີໂຄຮາມກີ່ມ່ເພຍເວື່ອງນັ້ນ ၄. ເຮື່ອງໄດ້ເປັນເກີຍຮົດຕຸນຂອງຕານ ແມ່ນີ້ມີໂຄຮາມກີ່ມ່
ເພຍເວື່ອງນັ້ນ

ພຣະພຸທໍອງຄົດຕັກສວ່າ “ກົກໝູ້ທັງໝາຍ ສັດບຸຮູ່ເມື່ອເກີດໃນຕະກູລ ຍ່ອມເກີດມາເພື່ອປະໂຍ່ນເກື້ອງກູລ
ເພື່ອຄວາມສຸຂະກຳເປັນອັນນາມ ດືອ ແກ່ມາຮາດາວິດາ ແກ່ບຸຕະກິຣີຍາ ທາສ ກຣມກຣ ດັນຮັບໃຊ້ ມີຕຣ
ສໜາຍ ສມນພຣາມຮນ໌

ເປົ້າຍບໍ່ແມ່ນັ້ນແກ່ໜ້າໃຫຍ່ ຍັງຂ້າວກລ້າທັງປວງໃຫ້ອກງາມ ຂຶ້ວ່າຍ່ອມມີມາເພື່ອປະໂຍ່ນເກື້ອງກູລ
ເພື່ອຄວາມສຸຂະກຳເປັນອັນນາມ ລັ້ນໄດ

ສັດບຸຮູ່ເມື່ອເກີດໃນຕະກູລ ຍ່ອມເກີດມາເພື່ອປະໂຍ່ນເກື້ອງກູລ ເພື່ອຄວາມສຸຂະກຳເປັນເປັນອັນນາມ
ດືອ ແກ່ມາຮາດາວິດາ ເປັນຕົ້ນ ລັ້ນໄໝເມື່ອນກັນ”

ຫລວງປູ້ເຈີຍະ ຈຸນໂຕ ທ່ານເປັນພຣະປະເກທ “ຈະ ນໂຕ ດັມມຸນສຣນໂຕ” ດືອ ສລະວ້າຍວະ ທຣັພຍ
ແລະ ຂືວິຕາເພື່ອທຣົມ ມີອຸປັນສັຍກັດຕ້ງຢູ່ກົກຕເວທີ ດັ່ງເຫັນທ່ານເກີບທອມຮອມຮົບຈຸປ່າຈັຍສ້າງກຸງທັດຕ
ເຈດີຍນ້ອມຄວາມທ່ານພຣະອາຈາຣຍ໌ນ ກຸງທຸໂຕ ຈຶ່ງນັບໄດ້ວ່າ ທ່ານເປັນສັດບຸຮູ່ໃນການພຣະພຸທໍອສາສນາ
ກ້າວເດີນຕາມຮອຍບາທພຣະຄາສດາຍ່າງແທ້ຈົງ

ເມື່ອພຣະບຣມຄາສດາປັບປິນພພານ ຖວຍເທັນແລະມຸນໜູ້ຍົງທັງໝາຍໂຄກເຕົກໂຄກາອາດູຮາປະມານມີໄດ້
ຍັງຄວາມສູ່ສູ່ເລີຍອຍ່າງໃຫຍ່ຫລວມມາສູ່ມາລຸມມຸນໜູ້ຍົງຫາຕີ

ຢຸດກິ່ງພຸທົກາລ ພຣະປຣມຈາຈາຍກຣມສູນແຫ່ງກຽງ
ຮັຕນໂກລິນທີ່ອຳທ່ານພຣະວາຈາຍມັນ ກວົງທຸໂຕ ໄດ້ອຸປະກິ
ເສລນິພພານໄປແລ້ວ ຍັງຄວາມສູນເລີຍອຍ່າງໃຫຍ່ຫລວມມາສູ່
ປົງຫາວພຸທົ

ບັດນີ້ຄື່ຂໍຍກຳນົກຖວິທ່ານພຣະວາຈາຍມັນ ກວົງທຸໂຕ ດີ່
ຫລວງປູ້ເຈີຍະ ຈຸນໂທ ທີ່ເປັນເຄື່ອງໝາຍເຕືອນໃຈໃຫ້ວຸນ
ຮໍາເພີ່ງຄົງທ່ານພຣະວາຈາຍມັນ ກວົງທຸໂຕ ໄດ້ລະສັງຫາລາໂລກ
ໄປເອົກແລ້ວ ...ຮຣມສັງເວຊປຣາກສູນແກ່ພຣະວິຍເຈ້າ ແຕ່ລໍາຫວັບ
ປຸດໜຍ່ອມຮໍາໄວປຣີເວທນາກາເປັນທີ່ຍຶ່ງ ສຸດທີ່ຈະທັກທໍາມຄວາມ
ໂຄກເສົ້າໂຄກາດູວິໄດ້

ຫລວງປູ້ເຈີຍະ ຈຸນໂທ ເປັນສົງໝັກອີກຮູປໜຶ່ງທີ່ເປັນ
ດັ່ງເພຽນນໍ້າທີ່ນີ້ໃນວິວພຣະກຣມສູນ ທ່ານໝາມຂ້າງໃນ ແຕ່

ກີຣຍາກາຍນອກທ່ານແມ່ນພຣະກຣມດາທ່າວ່າໄປ ບຸດຄລເຂົ້າຫາໄດ້ຢ່າຍ ເປັນກັນເອງ ໄນມີພິທີ່ຕຣອງຂອງໄຣ
ອົຣຍາບຖ່ານສັບຍາ ຕຸ້ໄຕຮ່ານທານທຣມມາຫາທ່ານໄດ້ເສົມອ ກີຣຍາທີ່ຕິດດິນນີ້ ຈຶ່ງສັງເກຕທຣມທີ່ລຶກໜຶ່ງ
ກາຍໃນຂອງທ່ານໄດ້ຢ່າກ ດັ່ງການືຕໂບຮານທີ່ວ່າ

“ກາກົດໍາ ນັກດູເຫວ່າກົດໍາ” ອະໄຣເລ່າ! ເປັນເຄື່ອງແຕກຕ່າງຮ່ວ່າກາແລະນັກດູເຫວ່ານັ້ນ

ແຕ່ເນື່ອຄົງຄູ່ໄປໄມ້ຜລ ກາກົດໍວອງເສີຍກາ ກາ... ນັກດູເຫວ່າກົດໍວອງເສີຍນັກດູເຫວ່າໄພເຮົາ ບັນທຶກຕຸ້ນ
ລາດອາສີຍັ້ງເສີຍຮ່ວ່ອງປະກອບກາເພິຈາດນ້ຳເລີ່ມທ່າບໄດ້ວ່າ ນີ້ເປັນກາທີ່ອນກັດໍາເຫວ່າ

ພຣະວິຍເຈ້າແລະປຸດໜຍ່ອມຫາກົມມີລັກຊະນະຄລ້າຍຄື່ງກັນ ແຕ່ເນື່ອປ່ລ່ງວາຈາປຣາຄຣຍແຜ່ຄວາມລຶກ
ໜຶ່ງເຖິງທຣມກາຍໃນທີ່ຕ່າງກັນຮາວັກໍາບັດິນ ຈຶ່ງທ່າບໄດ້ວ່າໄຕເປັນຜູ້ສະວັດບວິສຸທີ່ ໄຕເປັນຜູ້ສັກປຣກ
ໄສມມເຕີມໄປດ້ວຍເປົກຕົມຄື່ອກເສັດຕັນຫາ”

ພຣະພຸທົກາລ ຈຶ່ງຕັດສົ່ງ “ທີ່ໄດ້ໄນມີລັກບຸຮຸກທີ່ນີ້ໄນ້ເຊື່ອວ່າສກາ ຜູ້ພູດໄນ້ເປັນທຣມໄນ້ເຊື່ອວ່າເປັນ
ສັດບຸຮຸກ”

ທຣມທີ່ຫລວງປູ້ເຈີຍທ່ານປຣາຄຣຍໄພເຮົາຈັບໃຈລໍາຫວັບຜູ້ມຸ່ງທຣມຍ່າງແທ້ຈິງ ແຕ່ຈະໄນ່ເສນະໂລຕ
ສໍາຫວັບຜູ້ຫລັງຕິດໃນພຣະລັກທຣມປົງປົງ ກີຣຍາທີ່ດຸດັນແລະທຣມເທັນທີ່ເຜີດຮ້ອນປະໜຶ່ງຈະເປັນ
ເຄື່ອງເຕືອນເຮົາໃຫ້ພິຈາດນ້ອຍ່າງລຶກໜຶ່ງວ່າ

ຄ້າໄນ້ມີຮສຂມອຢູ່ໃນໂລກນີ້ ມນຸ່ຍົບຈະຮູ້ຈັກຄຸນເຄົ່າແໜ່ງຮສຫວາໄດ້ຍ່າງໄວ?

ຄ້າໄນ້ມີບຣຍາກາສອນຮ້ອນນອບອ້າວ ມນຸ່ຍົບຈະຮູ້ຈັກຮ່ວມພຸກໝໍອນຮິນຮມຍື່ໄດ້ ຍ່າງໄວ?

ຄ້າໄນ້ມີສິ່ງທີ່ໜ້າ ມນຸ່ຍົບຈະຮູ້ຈັກຄຸນຂອງລົງທີ່ໄດ້ຍ່າງໄວ?

ພຣະປຣມຄ່າສັດຕັບສົ່ງ “ບຸດຄລຜູ້ມີອຳນາຈທີ່ສຸດ ຄື່ອ ຜູ້ທີ່ສາມາດເອາະນະໃຈຕະໂອງໄດ້”

หลวงปู่เจี๊ยะ จุนโภ ท่านมีอำนาจและยิ่งใหญ่ด้วยตัวของท่านเองทั้งธรรมที่บริสุทธิ์และปฏิปทาที่เป็นปัจจะ ท่านแข็งขึ้นนอกแต่ภายในอ่อนนิ่มด้วยเมตตาธรรม ท่านมีชีวิตและปฏิปทาที่ยิ่งใหญ่โดยไม่ต้องโฆษณา ปฏิปทาอันเอกสาร อุบัติลัทธอันโลดโผน ทะลุทะลวงกิเลสอย่างน่าเกรงขาม เป็นผู้เมตตาครั้นคุร้าย สมกับลายนามที่พระอุปัชฌาย์ตั้งให้ว่า “จุนโภ” ซึ่งแปลความหมายว่า ผู้ชั่วระจิตให้เกลี้ยงเกลาหมดจด ผู้หมดกิเลสเครื่องร้อยรัด (จุนท ราตุ-ใช้ในความทำให้เกลี้ยงเกลา-หมดจด)

โอวาธรรมของท่านที่กล่าวฝากไว้เป็นคติแก่เราว่า

“ผู้ใดถือรูปร่างลักษณะเป็นประมาณ ถือเสียง และกิริยาภัยนอกเป็นประมาณ ผู้นั้นตกอยู่ในอำนาจของความพอใจด้วยความหลงยินดี ผู้นั้นยอมไม่รู้จักเรา

คนโน่ถูกกิเลสกันใจไว้รอบด้าน ยอมไม่รู้จัก ธรรมภัยใน ทั้งไม่เห็นธรรมภัยนอกที่แท้จริง ใจยอมลอยไปตามเสียงที่โลกโฆษณา แม่นุ่มคล ผู้เห็นภัยนอก แต่เมรู้เรื่องภัยใน ก็ลอยไปตามความนิยมที่โลกโฆษณา

ส่วนผู้ใดใจไม่ถูกกันด้วยกิเลส ยอมรู้จักทั้งภัยใน เห็นชัดทั้งภัยนอก ผู้นั้นเป็นตัวของตัวเอง ไม่ลอยไปตามเสียงโฆษณาที่โลกแต่งเติม ผู้นั้นเชื่อว่ายอมรู้จักราอย่างแท้จริง”

คำสอนของท่านบ่งชี้ให้เห็นว่า รูปโฉมไม่สำคัญเท่าคุณความดี คุณความดียอมอยู่เหนือรูปโฉม แม่รูปโฉมจะไม่ปราภูมิให้เห็น แต่มีพระคุณของท่านปราภูมิแก่ใจแล้ว ก็จึงใจให้เลื่อมสนใจถือกราบไหว้บูชาได้สนิทใจ

การสร้างคุณงามความดี มีใช่ทำได้ง่าย ๆ ต้องพากเพียรบากบั้นไม่ขาดสาย ยอมสละความสุขเฉพาะหน้า อดทนกล้าหาญ ไม่ยอมท้อต่ออุปสรรคที่กำลังเผชิญ ทำในสิ่งที่บุคคลอื่นทำได้ยาก ซึ่งเป็นสิ่งประเสริฐและอศจรรย์ เหนือวิสัยคนสามัญธรรมดاجะกระทำได้

หลวงปู่เจี๊ยะ จุนโภ เป็นพระมหาเถระที่สำคัญยิ่ง ท่านเรียนจบกรรมฐาน ได้ปรัชญาธรรมมาตรองใจ ดังข้อความตอนหนึ่งที่หลวงตามหาบัวผู้ซึ่งเป็นประธานารยกรรมฐานแห่งยุคได้ยกย่องสรรเสริญไว้ว่า

“อาจารย์เจี๊ยนไส้เด็ดเดี่ยวมาก เราเห็นท่านคุยกារานกับหลวงปู่มั่น จึงได้รู้ว่าท่านภารนาดี ท่านเป็นผ้าซิริว่อง ถ้าจะเปรียบก็เหมือนเขาอาบปูนครอบพระหองคำ เราจึงไปกะเทะปูนออกให้คนเห็นหองคำ

จิตของท่านเป็นจิตที่สำคัญมาก หายากนะหากไม่พบแล้วในสมัยปัจจุบันนี้ จึงเรียกได้ว่า ‘เป็นเพชรน้ำหนึ่ง’ ท่านเป็นพระประเภทเพชรน้ำหนึ่งมาตั้งนานแล้วมิใช่เป็นเดียวหนึ่ง”

หลวงปู่เจี๊ยะ เป็นสัตบุรุษพุทธสาวกผู้เป็นแผ่นธูปแห่งพระอริยเจ้าอย่างแท้จริง ท่านมีอุปนิสัยที่ตรงไปตรงมา เปิดเผยไม่มีที่ลับที่แจ้งดังคำที่ว่า “มุงบังไว้ฝนยิ่งรั่วด” เปิดเผยไว้ฝนกลับไม่รั่วด”

คำว่า “มุงบังไว้ฝนยิ่งรั่วด” ได้แก่ ความชั่วทั้งหลายที่ปิดบังไว้ ไม่เปิดเผย ไม่ประกาศตามความเป็นจริง ฝนคืออาบติดย้อมตราดจนโซกโซน

คำว่า “เปิดเผยแพร่ฟังกลับไม่รู้รอด”นั้น ก็คือ เป็นคนจริงทั้งต่อหน้าและลับหลัง ฟังคือกิเลส ก็ตกรดจิตที่กล้าทำหายต่อความจริงไม่ได้”

ธรรมที่ท่านแสดงอยู่เสมอ ในขณะที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ว่า ....

“...ควรทำวันเวลาไม่ให้ไร้ประโยชน์ ด้วยการปฏิบัติสมณะและวิปัสสนากรรมฐานห้อยบ้างมากบ้าง เพราะรากเริ่งไปเท่าใด ชีวิตของสัตว์เริ่งไปเท่านั้น เวลาตามย่อมรุกร่นเข้าไปใกล้บุคคลผู้เดิน ยืนนั่ง หรือนอน เพราะเหตุนั้น จึงไม่ควรประมาทในเวลา...”

หลวงปู่เจียะ ผู้เป็นลัตบุรุษพุทธสาวก เป็นแบบอย่างแห่งทางสงบนิทกอริยาบถ แม้ในเวลาป่วยไข้ไม่สบายท่านยังทำสมาธิภานาเป็นแบบอย่างให้แก่ศิษย์เสมอ ถ้าหากว่าเท้าท่านยังพอก้าวเดินกระย่องกระเย้งไปได้ เมนต้องใช้ไม่เท้าประกอบร่างกายอันชวนเช ท่านก็จะพยายามเดินลงกรม เว้นเสียแต่ล้มหมอนนอนเลื่องเดินไม่ได้เท่านั้น แต่ถึงกระนั้นก็ตามก่อนมรณภาพที่โรงพยาบาลศิริราช ท่านยังทำสมาธิภานาเพื่อเป็นวิหารธรรม เป็นแบบอย่างแก่ศิษย์เสมอ มีได้แสดงอาการย่อท้อทั้งๆ ที่ร่างกายแทบจะแตกลายอยู่แล้ว

หลวงปู่เจียะ จุนโถ ท่านทำในสิ่งที่บุคคลอื่นในสมัยเดียวกันไม่สามารถทำได้ เป็นผู้ครรสรรเริญเจริญคุณงามความดีให้ปรากฏ เป็นเกียรติยศเกียรติคุณของพระพุทธศาสนาว่า ได้มีบุคคลผู้ปรีชาสามารถ และกล้าหาญ เพื่อเป็นเครื่องเตือนใจอนุชนรุ่นหลังให้สำนึกตามและปฏิบัติตามดังพุทธพจน์ที่ว่า

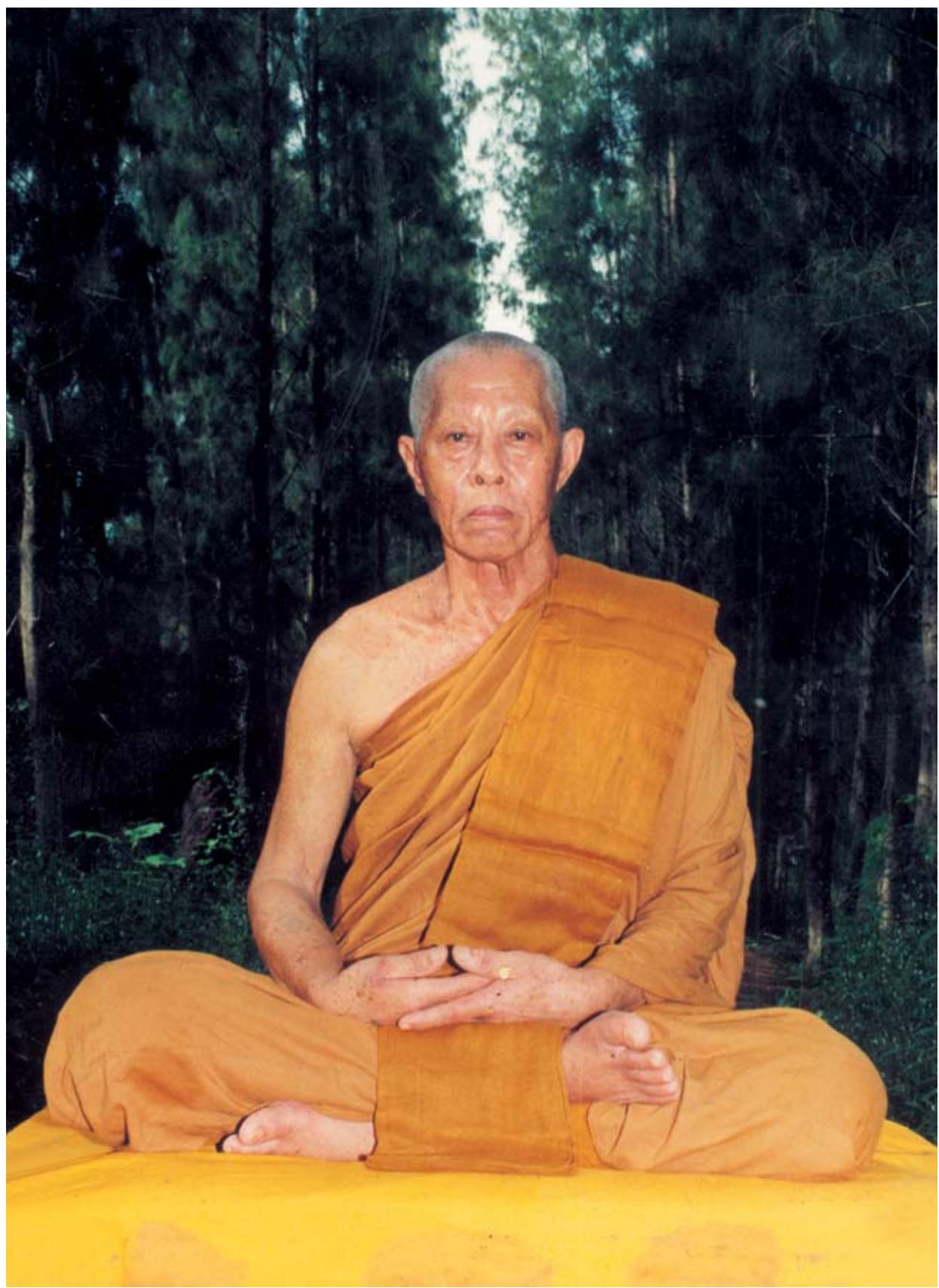
“หากว่าวิญญาณใคร่ครรภ์ทุก ๆ วันสรรเริญผู้ใด ซึ่งมีความประพฤติไม่ขาดสาย ตั้งมั่นอยู่ด้วยปัญญาและศีล ได้ร่วงไปแล้ว ร่วงไปสู่อุตรดานถพานตามเบื้องบาทพระศาสดา ตามรอยพระอริยสัมมาสาがらและพระบูรพาจารย์

บัดนี้ธรรมของพระผู้เป็นดิ่งผ้าขาวห่อหง ได้ประกาศธรรมกึกก้องตามความเป็นจริงแล้ว เพชรน้ำหนึ่งได้ร่วงไปแล้ว ร่วงไปสู่อุตรดานถพานตามเบื้องบาทพระศาสดา ตามรอยพระอริยสัมมาสาがらและพระบูรพาจารย์

ท่านจึงเป็นลัตบุรุษพุทธสาวก ...เป็นพระอริยบุคคลพิเศษ ที่มีคุณธรรมและปฏิปักษ์ที่พิเศษ แกร่งกล้าไม่เหมือนใคร หัวใจบรรลุคำสอนของพระศาสดาเต็มที่แล้ว เป็นสังฆรัตนะอันเลิศค่า

คำว่า “ผ้าขาวห่อหง” สมญานามที่ทรงคุณค่านั้น จึงไม่มีวันลบเลือนไปจากหัวใจของผู้มุ่งอรรถ ธรรม ย่อมส่องแสงเงาไว้ในสามแดนโลกชาตุราบานานเท่านานฯ

สารบัญ

หลวงปู่เจี่ยะ...พระผู้เป็นตั้งผ้าชี้ริวห่อทอง	๒๙
สมญานาม “ผ้าชี้ริวห่อทอง”	๓๑
แฟ่นดินกิด	๓๔
โถมฟ์มาจากประเทคจีน	๓๕
สาเหตุที่ชื่อ “เจี่ยะ”	๓๖
เชื้อing	๓๗
เป็นเด็กกลัวภัย	๓๘
ยอมหักแต่ไม่ยอมงอ	๓๙
เป็นหัวเรี่ยวหัวแรงในการค้าขาย	๔๑
ต่อปากเจ็ก	๔๒
รักน้องเป้ง	๔๔
ฐานะทางบ้าน	๔๕
“ครูเจี่ยะบรรพ์เด็ด”	๔๕
คำสอนนายาย	๔๗
เป็นกำลังของทางบ้าน	๔๘
ก่อนบวชถูกสบประมาท	๔๙
ฉายา ก่อนบวช “ไอ้ตัวแสบ”	๕๐
การสร้างลงบุญไว้ในชาติปางก่อน	๕๑
บวชตามประเพณี	๕๓
หวังบวชก่อนเบียด	๕๓
นาคเจี้ยะ	๕๔
จิตรวมต้อนเป็นนาค	๕๕
พ่อแม่ลำบากเจี้ยงเรา	๕๖
บิดามารดาเป็นผู้ที่เกือกุลคุปการะเลี้ยงดู	๕๗
การอุปสมบท	๕๘
วัดจันทนาราม	๕๙

พระราชที่ ๑ - ๓ (พ.ศ. ๒๕๘๐ - ๒๕๘๒)

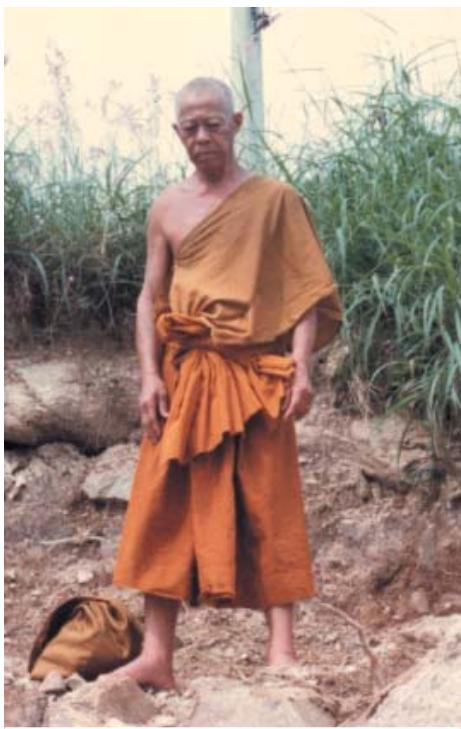
วัดทรายงาม ต.หนองบัว อ.เมือง จ.จันทบุรี	๖๐
อัศจรรย์ ไก่ขาว	๖๑
ช้างเผือกกลับกล้ายเป็นไก่ขาว	๖๕
หลวงตามหาบัวพุดถึงชาวบ้านหนองบัว	๖๖

พระราชที่ ๑ (พ.ศ. ๒๕๘๐)

หลวงนอน	๖๘
จกรรมเหมือนตัวราชลอย	๗๑

พระราชที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๘๑)

ถือเนล็ดชิคือการไม่นอน	๗๑
กิกขุหนุ่มมุ่น	๗๓

พระราชที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๘๒)

ธรรมะแข่งขัน	๗๖
การลีบสวนของสมเด็จพระสังฆราชเจ้า (ชื่น)	๗๗
บวชมาทำอะไร?	๗๙
ชีวิตนี้เหมือนลิเก	๘๓
การภารนาต้องบริกรรม	๘๕
การดูลง	๘๕
เกือบเป็นวิปัสสนา	๘๕
เตือนตน	๘๖
ธรรมปีติ	๘๘
การพิจารณาภายในเพื่อล้มรัฐธรรมนูญ	๙๑
จิตรวมให้ปฏิบัติ	๙๗
กราบลาพระอาจารย์กงมา	๙๙
เดินทางสู่เชียงใหม่	๙๙
กราบท่านพระอาจารย์มั่นที่วัดร้างป่าแดง	๑๐๑
ท่านพระอาจารย์มั่นรู้ว่าจะจิต	๑๐๓
ฟันท่านพระอาจารย์มั่นหลุด	๑๐๗
ท่านพระอาจารย์มั่นทำนายเรื่องหลวงตามทabant	๑๐๙
ตีวัวกระทบคราด	๑๑๒
รักท่านพระอาจารย์มั่น	๑๑๔
อยู่กับท่านพระอาจารย์มั่นเมืองหนึ่งบท	๑๑๙
เสียงเพลงเสียงธรรม	๑๒๙
บทเพลงพระอรหันต์	๑๒๙
ถามโนมิตรกับท่านพระอาจารย์มั่น	๑๒๓
ถามเรื่องเทวดากับท่านพระอาจารย์มั่น	๑๒๔
รุกษาเทวดาวิวงวนให้อัญต่อ	๑๒๗
กรุงเทพฯ สุ่นครรภ์ลีมา	๑๒๘

พระราชที่ ๔ - ๕ (พ.ศ. ๒๕๘๗ - ๒๕๘๘)

วัดป่าโนนนิเวศฯ อ.เมือง จ.อุตรธานี	๑๓๐
ป้าชาเป็นทึ่งคพ	๑๓๐
ถามปัญหาท่านพระอาจารย์มั่น	๑๓๐
หลวงปู่เจี๊ยะพิจารณาธรรม	๑๓๑
ธุดงค์จากอุตตรถึงสกลนคร	๑๓๖
วัดดอนนราธุ บ้านทรายมูด อ.พิบูลมังสาหาร จ.อุบลฯ ๑๓๖	๑๓๖
อุปถัมภากหลวงปู่เสาร์	๑๓๖
ธุดงค์ประเทศไทย	๑๔๑
วัดคำมาตย์ นครจำปาคักดี	๑๔๒
หลวงปู่เสาร์มรณภาพ	๑๔๓

พระราชที่ ๖ (พ.ศ. ๒๕๘๔)

วัดบ้านโคก ต.ตองโขบ อ.โคกครีสพวรรณ จ.สกลนคร๑๔๖	๑๔๖
กลับจากประเทศลาวมุ่งสู่สกลนคร	๑๔๖
เข้าจำพรรษาที่เสนาสนะป่าบ้านโคก	๑๔๖
ฉายา “ผ้าชี้ริวห่อทอง”	๑๔๖
เจ็บป่วยด้วยโรคปวดเส้นเอ็น	๑๕๑
หลวงปู่มั่นเรียกแผ่ขาไป	๑๕๑
หลวงตาเล่าเรื่องหลวงปู่เจี๊ยะໄลเด็ก	๑๕๑
หลวงปู่เจี๊ยะเป็นผ้าผิด	๑๕๑
กิจประจำวันของท่านพระอาจารย์มั่น	๑๕๑
ความอดอยากขาดแคลน	๑๕๑

พระราชที่ ๗ - ๑๐ (พ.ศ. ๒๕๘๖ - ๒๕๘๗)

เสนาสนะป่าบ้านนาสีนวล ต.ตองโขบ จ.สกลนคร	๑๕๒
ในรัคਮีท่านพระอาจารย์มั่น	๑๕๒
คึกคักธรรมกับหลวงปู่ขาว	๑๖๐

พระราชที่ ๑๑ - ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๘๐ - ๒๕๘๑)

วัดทรายงาม บ้านหนองบัว อ.เมือง จ.จันทบุรี	๑๖๒
เหตุที่สนใจสมกับสมเด็จพระสังฆราชเจ้า	๑๖๓
ตอบปัญหาธรรมสมเด็จพระสังฆราชเจ้า (ชื่น)	๑๖๔
กลับถึงวัดทรายงาม “โถมแม่ร่องไห”	๑๖๖
“คว่าวัฏฐาจักร วัฏฐาจิต ที่เชิงเขานายครี”	๑๖๘

พระราชที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๘๒)

วัดถ้ำขวัญเมือง ต.นาโพธิ์ อ.ลีวี จ.ชุมพร	๑๗๒
ธุดงค์ทางภาคใต้	๑๗๒
วัดถ้ำขวัญเมือง จังหวัดชุมพร	๑๗๓
คุนจะ-ภูเขาล้อม	๑๗๓
วัดคุณมิตร-บ้านพร	๑๗๗
นิมิตถึงท่านพระอาจารย์มั่นที่บ้านพร	๑๗๘
ท่านพระอาจารย์มั่นเป็นมรณานิษฐานสติ	๑๘๐
ทำงานถวายท่านพระอาจารย์มั่น	๑๘๐

พระราชที่ ๑๔ - ๑๕ (พ.ศ. ๒๕๘๗ - ๒๕๑๐)

วัดเขาแก้ว ต.ท่าช้าง อ.เมือง จ.จันทบุรี	๑๘๒
โถมแม่ป่วย	๑๘๒
พระอาจารย์เจี๊ยะ พระผู้มาปฏิลั้งชรณ์วัดเขาแก้ว	๑๘๓
ชรัววัดเขาแก้ว	๑๘๓
พระมากินให้เป็นมงคลแล้ว	๑๘๔
เดินทางโดยรถลิบล้อ	๑๘๔

สารบัญ

ครูบาอาจารย์องค์สำคัญมาเยี่ยมเสมอ	๑๙๓
หลวงปู่เจียะนิมนต์ให้หัวหลวงตามท้าวมหาอุย	
สถานีทดลอง	๑๙๔
ธุดงค์เขากะระแจะ	๑๙๘

พระชาที่ ๒๕ - ๒๗ (พ.ศ. ๒๕๐๔ - ๒๕๐๖)

วัดป่าบ้านตาด อ.เมือง จ.อุดรธานี	
กราบฝ่าเท้าหัวหลวงตามท้าว	๒๐๒

พระชาที่ ๒๘ - ๒๙ (พ.ศ. ๒๕๐๗ - ๒๕๐๙)

วัดถ้ำกlongเพล อ.หนองบัวลำภู จ.อุดรธานี	
หลวงปู่ขาวเตือน	๒๐๔
พระอาจารย์จันทากาามปัญหาหลวงปู่เจียะ	๒๐๖

พระชาที่ ๓๐ - ๓๗ (พ.ศ. ๒๕๐๙ - ๒๕๑๗)

วัดเขาแก้ว อ.เมือง จ.จันทบุรี	๒๑๓
ตัวยุคความรักแม่	๒๑๓
หลวงปู่ตื้อ อาจลธมโม	๒๑๗

พระชาที่ ๔๐ (พ.ศ. ๒๕๑๗)

วัดถ้ำกlongเพล อ.หนองบัวลำภู จ.อุดรธานี	๒๒๑
ย้อนกลับถ้ำกlongเพล	๒๒๑
พญหลวงปู่ขาว	๒๒๔

พระชาที่ ๔๑ - ๔๒ (พ.ศ. ๒๕๒๐ - ๒๕๒๑)

วัดญาณลังวราวาณ อ.บางละมุง จ.ชลบุรี	๒๒๗
สมเด็จพระญาณลังวรรณนิมนต์พระอาจารย์เจียะ	
เป็นเจ้าอาวาสวัดญาณฯ	๒๒๖
สอนคิชชัยแบบเข้มข้น	๒๒๗
ให้ไปชี้เยี่ยมไส้ตันมะม่วง	๒๒๘
การพิจารณาชาตุขั้นธีร่างกาย	๒๓๔
คิชชัยขอเปลี่ยนอาจารย์	๒๓๘
ความผูกพันกับท่านพระอาจารย์มั่น	๒๔๐

พระชาที่ ๔๓ - ๔๗ (พ.ศ. ๒๕๒๑ - ๒๕๒๖)

วัดโโคกราม อ.เมือง จ.สมุทรปราการ	๒๔๑
อาศัยร่มใบบุญท่านพ่อลี	๒๔๑
โต้ธรรมะกับพระอาจารย์เพื่อง	๒๔๕
ธรรมกิริยาของพระอาจารย์เจียะ	๒๔๗
อบรมลูกคิชชัย	๒๔๗
นิมิตภารนาพลาสติกครอบหัวพระ	๒๕๐
วัยผ่านเหมือนถูกบังคับ	๒๕๑
สำนักสงฆ์ห้วยปลาหลด	๒๕๑

ເທັກບັນດາລ	ເຕັມ
ເຫວາດຈະໜ່ວຍສ້າງວັດສ້າງຄາລາ	ເຕັມ
ໜູນງານເຫວາດແກລັ້ງ	ເຕັມ
ຍັກໝົດຳຜູ້ມາໜ່ວຍເໜືອ	ເຕັມ
ອຸນາຍຂອງໜູນງານເຫວາດ	ເຕັມ
ນິມນຕໍ່ຫລວງປູ່ຈີຍະໄປປະກາບເຫວາດ	ເຕັມ
ບັນດາລໃໝ່ພໍາຜ່າ	ເຕັມ

ພຣຣະທີ່ ແດ - ໬ດ

(ພ.ສ. ແຊເລ – ແຊເລ ມຽນາພ)

วัดป่าภูริทัตตปภูปาราม อ.สามโคก จ.ปทุมธานี.....	๒๖๗
หลวงตามหาบัวชุมเชยในคุณธรรม	๒๗๔
เป็นวัดโดยสมบูรณ์	๒๗๙
ปฏิปทาที่ไม่เหมือนใคร	๒๗๙
ถ้าอินทนิล	๒๘๗
ไปเผยแพร่ศาสนาที่สิงคโปร์ มาเลเซียและอินโดนีเซีย ..	๒๘๑
อาชวนไปฝึกชาวสิงคโปร์	๒๘๑
การบินไทยบริการดีมาก	๒๘๒
ม.ร.ว. อุดมยิกิตติ์ กิติยากร ให้กงสุลใหญ่มารับ	๒๘๒
คนสิงคโปร์ถูกทรงวัดที่ ๑	๒๘๓
ปราบผีที่ปีนัง	๒๘๕
โปรดโยมมูโร้ว อึ้ง ชาแมเลเซีย	๒๘๕
ปราบผีดุมากที่เกาะปาตัม	๒๘๖
ท่านพระอาจารย์มั่นเป็นองค์ที่ ๑ อยู่ในหัวใจ	๒๘๗
หลวงตามหาบัวเป็นองค์ที่ ๒ อยู่ในหัวใจ	๒๘๘
ใช้ปัญญาซิ	๒๘๘
พระยอดธง	๒๙๗
เก็บหอมรอมริบเพื่อสร้างภูริทัตตาเจดีย์	๒๙๐
สร้างภูริทัตตาเจดีย์	๒๙๑
หลวงตามหาบัวล่าวถึงภูริทัตตาเจดีย์ฯ	๓๐๑
เป็นผู้มีปีกติอ่อนน้อมถ่อมตนต่อผู้ใหญ่	๓๐๑
สุดยอดพระกตัญญู	๓๐๒
อย่าลืมบุญคุณชาวป้าชาวดา ชี้อยู่เบื้องหลัง	
ความสำเร็จอันยิ่งใหญ่	๓๐๒
เป็นพระครูชั้นเอก	๓๐๓
โครคประจำตัวของหลวงปู่เจี๊ยะ	๓๑๐
ประวัติการรักษา	๓๑๐
คติธรรม/กรรม/อาพาธ	๓๑๓
แต่ก่อนมีค่าเป็นร้อยเป็นชั้ง	๓๑๓

บทเพลงประกอบสารคดี

หลวงปู่เจี๊ยะ จุนๆ โห พระผู้เป็นดั่งผ้าขาวีริวห่อทอง

พระผู้เป็นด้วยคำชี้วินท์ของ ๓๔๔
คำชี้วินท์ของ ๓๔๕
พระที่เหล็ก ๓๔๖
วัดป่าภูริทัตปภูปทาราม ๓๔๗
ปริญญาธรรม ๓๔๘
ธรรมเติมใจ ๓๔๙
เห็นอสังหารี ๓๕๐